

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
OPIS PATENTOWY

71a 21/10

A43b

Nr 15496.

Kl. 71 a 12.

Schneider, Herrmann & Co., Kommanditgesellschaft
(Erfurt, Niemcy).

A43b 21/10

Obuwie z wysuniętym ku przodowi obcasem.

Patent dodatkowy do patentu Nr 13885.

Zgłoszono 19 września 1930 r.

Udzielono 25 stycznia 1932 r.

Pierwszeństwo: 19 lutego 1930 r. (Niemcy).

Najdłuższy czas trwania patentu do 27 maja 1946 r.

Wynalazek dotyczy obuwia z obcasem, wysuniętym po zewnętrznej stronie stopy ku przodowi. Według patentu Nr 13885 obcas jest przedłużony ku przodowi tak, że sięga do garbu piątej kości śródstopia. W ten sposób osiąga się skuteczne podparcie stopy, a zatem możliwość wykonania lekkiego i giętkiego połączenia podeszwy z obcasem bucika tak, że obuwiu łatwo dostosowuje się do ruchów stawu stopy.

Próbowano wykonać giętkie połączenie podeszwy z obcasem w obuwiu sportowym w ten sposób, iż stanowiło ono osobną

część, niezależną od podeszwy, umieszczoną tylko pod przednią częścią stopy. Wymagania, którym odpowiadać musi obuwiu normalne, są jednak zupełnie różne od tych, którym odpowiadać ma obuwiu sportowe. Przy sporządzaniu obuwiu sportowego nie zależy tyle na podparciu podstopia, ile na wykonaniu bucika giętkiego i przystosowanego do ruchów i wymagań danego sportu. Zastosowanie pożądanego giętkiego połączenia podeszwy z obcasem w bucikach normalnych było dotychczas niemożliwe. Umożliwia to dopiero ukształto-

wanie obcasu według patentu Nr 13885, ponieważ stopa jest w tem obuwiu podparta samym obcasem.

Wynalazek polega na zastosowaniu giętkiego połączenia w bucikach według wymienionego patentu, niezależnie od podeszwy, umieszczonej w znany sposób pod przednią częścią stopy.

Używane do bucików sportowych omawiane połączenie z miękkiej gumy, przymocowane pomiędzy obcasem a podeszwą, nie nadaje się do zastosowania w normalnym obuwiu ze względu na małą wytrzymałość oraz trudność trwałego przymocowania. Próbowano wykonać taki przegub w bucikach sportowych z kilku warstw skóry w ten sposób, że dwa kawałki skóry, leżące obok siebie, a umieszczone między podeszwą i obcasem na podeszwie wewnętrznej, zeszywa się ich wypukłemi, ku górze odwróconemi brzegami zewnętrznemi z podeszwą wewnętrzną i cholewką. Następnie przykrywa się je trzecim kawałkiem skóry, nieco węższym od podeszwy wewnętrznej, z którą się go zeszywa. Sposób ten jest bardzo skomplikowany, a wykonanie drogie, ponieważ kawałki skóry, leżące obok siebie na podeszwie wewnętrznej, przymocowuje się do niej ich zewnętrznemi brzegami najpierw przez szpilkowanie zboku, poczem zakłada się je i przymocowuje do podeszwy wewnętrznej. Ponadto napotyka się na trudności zarówno przy umocowywaniu przegubu na podeszwie jak też przy obcasie, gdyż brzegi kawałków skóry, obok siebie na podeszwę wewnętrzną nałożonych, posiadają wypukłości, które szkodliwie usztywniają cały przegub. Do obuwia ze skóry delikatniejszej, jaką używa się ostatnio, taki przegub nie nadaje się zupełnie.

Według wynalazku wytwarza się giętki przegub z kilku nałożonych warstw w sposób o wiele mniej skomplikowany, a mianowicie przedni koniec połączenia zostaje zakryty podeszwą, a tylny koniec obcasem.

Część przegubu, leżąca nazewnątrz i ze skóry wierzchniej zakrojona, przykrywa warstwę skórzaną wewnętrzną, zachodząc przez brzegi tejże, gdzie jest w sposób znany przyszyta do zakładki cholewy oraz podeszwy wewnętrznej.

Rysunek przedstawia przykład wykonania wynalazku. Fig. 1 przedstawia przekrój podłużny bucika, a fig. 2 — widok bucika zgóry od strony podeszwy.

Cholewka *a* jest założona dolnym brzegiem pod podeszwę wewnętrzną *c* w celu stworzenia zakładki. Podeszwa *d* jest krótka i osłania tylko przednią część stopy. Podeszwa ta jest połączona w sposób znany z cholewką *a* i podeszwą wewnętrzną *c*. Obcas *g* jest przedłużony, zgodnie z patentem Nr 13885, po stronie zewnętrznej bucika ku przodowi aż do garbu piątej kości śródstopia, który na fig. 1 oznaczono literą *H*. Obcas jest w tem miejscu nieco niższy o różnicę *s*, (np. 1 do 2 mm). Garb *H* jest zatem elastycznie podparty. Przegub, znajdujący się między obcasem *g* a podeszwą *d*, składa się z dwóch pasków *e* i *f*, nałożonych na podeszwę wewnętrzną *c*, przyczem pasek *e* jest wykonany z cienkiej skóry kruponowej, a pasek *f* — ze zwykłej skóry wierzchniej. Pasek *f* jest szerszy aniżeli pasek *e* i jest przymocowany do cholewki *a* oraz do podeszwy wewnętrznej *c* szwem *h*, tak że pasek *e* jest przytrzymywany w odpowiednim położeniu. W razie potrzeby można pasek *e* przymocować do podeszwy wewnętrznej. Końce pasków *e* i *f* są przykryte obcasem *g* oraz podeszwą *d* bucika.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Obuwie z obcasem, wysuniętym ku przodowi po zewnętrznej stronie stopy według patentu Nr 13885, znamienne tem, że posiada oddzielne paski (*e*, *f*) łączące obcas z podeszwą (*d*), osłaniającą tylko przednią część stopy.

2. Obuwie według zastrz. 1, w którym końce pasków są zakryte podeszwą i obcasem, znamienne tem, że pasek zewnętrzny (*f*), wykonany ze zwykłej skóry wierzchniej, przykrywa boki paska (*e*), wykonanego ze skóry kruponowej, i jest bocznymi szwami (*h*) przymocowany do zakładki

cholewy (*a*) oraz do podeszwy wewnętrznej (*c*).

Schneider, Herrmann & Co.,
Kommanditgesellschaft.
Zastępca: Dr. techn. A. Bolland,
rzecznik patentowy.

Fig. 1.

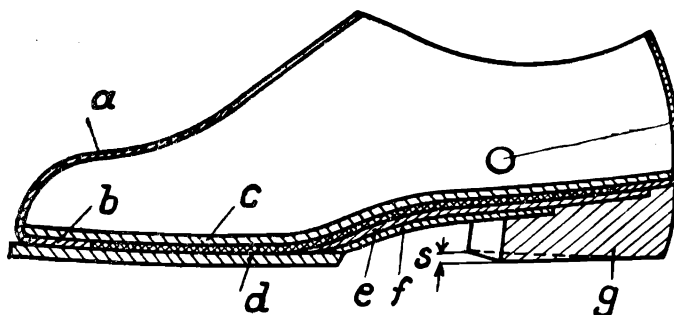

Fig. 2.

